

ДАРИВАЊЕ, НАЈЛЕПШЕ ПРИМАЊЕ

НАГРАЂЕНИ Најбољи студенти Медицинског и Пољопривредног факултета

Фото Задужбина

■ **Предраг Поповић:** Велика је и радост награђених и нас у задужбини, јер је то потврда наших вредности

Милена МАРКОВИЋ
Драгана МАТОВИЋ

ЗАДУЖБИНА Николе Спасића, једина у Србији која књижи континуитет од оснивања, ове године пуни сто осмо лето од завештања великог добротвора да сву своју имовину, све што је градио, саградио и зарадио за живота, дарује народу и

нам Војин Ђекић, управитељ Задужбине. - Али, то није све, из фондације племенитог Спасића дотирају се и донаирају бројне медицинске установе у Србији, а у последње време помажемо и нашу цркву.

За потребе домова здравља купује се и поклања опрема и друго што је потребно. Тако је Задужбина

ДЕЛО Никола Спасић је завештао и зграду у Кнез Михаиловој 47

ЗАВЕШТАО НАРОДУ И ОТАЏБИНИ

ТОКОМ Другог светског рата и бомбардовања Београда, на срећу, ништа од онога што је Никола Спасић завештао народу и отаџбини није страдало. Сачувано је и у Македонији, где су у Куманову недавно задужбинску болницу посетили чланови Управног одбора.

- Али, после Другог рата, у време када је власт маргинализовала задужбине и уместо управних одбора поставила комесарске управе, углавном је све национализовано - подсећа Предраг Поповић. - Захваљујући упорности Војина Ђекића последњих пет година Задужбини је враћено право на део имовине, коју рентирамо и те приходе усмеравамо у добра дела.

отечеству. Делом тог доброчинства награђени су крајем 2019. најбољи студенти свих година Медицинског и Пољопривредног факултета, млади из целе Србије.

Традиционално, из фонда Спасићеве задужбине, академци су даровани са по 35.000 динара и дипломом.

- Током протеклих 25 година, колико траје ова лепа прича даривања и давања најбољима, Задужбина је наградила 271 студента медицине и пољопривреде - каже

само последњих 12 година, даровала медицинске апарате и опрему у вредности преко 555.000 евра, упоредо обновила и цркву на Топчидерском гробљу...

- Велика је радост и нас и награђених јер је то потврда наших заједничких вредности. У којима спајамо и некадашњи добротворов завичај, јужну Србију, односно Косово и Метохију, одакле је и много награђене деце, па је и то лепа прича -

задовољан је Предраг Поповић, члан Управног одбора Задужбине. - Следи мо поруку задужбинара да је давање, као најлепше примање. Ово је и обавеза, на неки начин, да даропримци буду вредна деца свога отечества.

Када је Никола Спасић своју имовину завештао Србији, она је вредела готово као Нобелова. У време

када је својеручним тестаментом основао задужбину 9. фебруара 1912. године у Београду била је највећа

ДАРОВАЛИ медицинске апарате и опрему у вредности од 555.000 евра

на Балкану, а једна од већих у свету. Имовина се не сме отуђити ни под којим

КЊИГА "БЛАГО У ТЕСТАМЕНТУ"

ДОК су се у Задужбини Николе Спасића припремали да награде најуспешније студенте, некако баш у то време новинар и публициста Миломир Краговић објавио је књигу "Благо у тестаменту", својерсни медаљон о великом добротвору и родољубу. Ово је први пут да се неко сетно да се романираним биографијом одужи племенитом човеку.

- У први мах нисам могао да поверујем како не постоји засебна књига о Николи Спасићу, једном од највећих српских добротвора крајем 19. и почетком 20. века. Све сам претражио. И, нема - каже Краговић. - Да је којим случајем био "Нобел", и данас бисмо га славили широм планете. А његова оставштина је вреднија од Нобелове. Није зарадио, да будем циничан, на динамиту, већ на српским опанцима. Тај опанчар голубијег срца, човек који је имао и образ и част, скроман, вредан, упоран, један је од највећих добротвора.

условима, мора се редовно одржавати, а циљеви задужбине да се остварују искључиво из прихода које та имовина доноси држави...". Изричит је Спасић у тестаменту.

Иза овог племенитог човека остало је грандиозно дело. Болница у Београду имала је сто болничких постеља и била зачетак касније великог Клиничког центра Звездара. Саграђене су болнице у Куманову, Крупњу, дом за сирочад у Књажевцу, павиљон на Старом сајми-

лули, седам вишеспратница у центру Београда...

Августа, 1915. године, делећи судбину народа који се после збегова преко Албаније домогао Крфа, Никола Спасић исцрпљен, готово суочен са смрћу, написао је писмо министру просвете и црквених послова: "На овом што сам још жив и што сам за живота стекао имање захванан сам прво Богу, па српској војсци. Зато хоћу српској војсци да се захвалим за наш спас и нашу славу, па јој предајем имање на углу улица Кнез Михаилове и Вука Караџића као своју задужбину и свој прилог за инвалиде..."

- На Крфу је и умро непуну годину после - подсећа Предраг Поповић. - Супруга Анастасија, која га је следила у доброчинству пренела га је у Београд и сахранила на Топчидерском гробљу. ■